

T.C
ERGANİ KAYMAKAMLIĞI
İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü

Sayı : 74272931-821.06-E.1319381
Konu : "Pembe Aslında Siyahtır"
Tiyatro Oyunu

05.02.2016

.....MÜDÜRLÜKLERİNE
ERGANİ

İlgi: Yenilik ve Eğitim Teknolojileri Genel Müdürlüğünün 28.01.2016 tarih ve 1056369 sayılı yazısı,

Tiyatro Balans'ın Türkiye geneli resmi özel tüm ortaokul, lise ve dengi okul öğrencilerine yönelik "**Madde Bağımlılığı, Sentetik ve Uyuşturucu Maddelerle Mücadele**" konulu "**Pembe Aslında Siyahtır**" adlı tiyatro oyunu gösterimi düzenleyeceğini ve yapılacak gösterimin Bakanlığımız Özel Eğitim ve Rehberlik Hizmetleri Genel Müdürlüğü tarafından uygun görüldüğüne dair Bakanlığımız Yenilik ve Eğitim Teknolojileri Genel Müdürlüğünün ilgi yazıları ekte gönderilmiştir.

Söz konusu tiyatro gösterimini;okulunuzda duyurulması ve denetimleri okul müdürlükleri tarafından gerçekleştirilmek üzere, eğitim öğretimin aksatılmaması kaydıyla, gönüllülük esasına göre yapılması hususunda;

Gereğini rica ederim.

Servet YALÇIN
İlçe Milli Eğitim Müdür V.

EKLER:

1- Yazı Örneği (42 Sayfa)

DAĞITIM

Tüm İlkokulu,Ortaokul ve Lise Müdürlüklerine

Güvenli Elektronik İmza
Aslı ile Aynıdır.
05.02.2016

Cumaali KAYABULU
Evrak Kayıt Memuru

PEMBE ASLINDA SİYAH TIR

1

Tek perde

KİŞİLER

Baba
Anne
Osman
Pınar
Ahmet
Arkadaş
Gazeteci

1.SAHNE

(Dört genç sahneye girer, müzik gelir, yüzleri görünmemektedir ve belli belirsiz dans etmeye başlarlar.)

2.SAHNE

(Osman ve annesi orta halli bir ailedir derme çatma bir evde yaşarlar. Anne sahneye girer kahvaltı hazırlamaya başlar ve Osman a seslenir.)

Anne-Osman! Osman! Hadi kalk oğlum, kahvaltı hazır. Sana mis gibi poğaça yaptım. Dereotlu peynirli. Hadi kalk oğlum. Ah bu çocuğa neler oluyor anlamıyorum ki... Geceleri yatmak bilmiyor sabahları kalkmak bilmiyor. Bir şekilde onunla konuşacağım ve neler olduğunu öğreneceğim. Saat kaç oldu acaba? Aa saat yok? Dedesinden kalma antika saat nereye gitti? Oysaki saatin yeri hiç değişmezdi, sanırım Osman tamire götürdü zaten ikide bir duruyordu. Düşünceli oğlum benim. Osman hadi kalk oğlum!

(Osman sahneye girer yeni uyanmıştır)

Anne-Günaydın oğlum

Osman-Günaydın anne

Anne-Oğlum bak sana en sevdiğin poğaçalardan yaptım. Hadi otur bir şeyler ye.

Osman-yok anne istemiyorum. İştahım yok.

Anne-Oğlum senin bir derdin mi var?

Osman-Anne derdim falan yok başlama yine

Anne-oğlum bak bir derdin varsa söyle! Senin için endişeleniyorum, geceleri bağırarak uyanıyorsun kan ter içinde kalıyorsun. Yoksa Hasta mısın? Doktora gidelim.

Osman-Anne! Hasta falan değilim. Bana çocuk muamelesi yapmaktan vazgeç!

Anne-Tamam oğlum sinirlenme. Osman bak sana ne diyeceğim, dün kapiya biri geldi seni sordu.

Osman-Nasıl yani? Kim? Adını söylemedi mi?

Anne-Vallahi adını söylemedi ama sizin okulun orada köfte mi satıyormuş ne?

Osman-Kahretsin! Ona buraya gelmemesini söylemiştim! Ben ona gösteririm.

Anne-Osman kim bu adam?

Osman-Geçen gün köfte yemiştım onun parasını istemeye gelmiştir.

Anne-Bu adamı gözümü hiç tutmadı. Aman oğlum bu tip insanlardan uzak dur!

Böyle insanlardan bela gelir.

(Osman gerilir ve ayağa kalkar evin içinde tur atmaya başlar. Anne ve Osman yüze yüze gelir. Osman'ın gözlerinin mor olduğunu fark eder)

Anne-Osman gözlerinin hali ne? Yoksa okulda kavga mı ettin?

Osman-Anne ne kavgası? Dün çok yoruldu. Ders çalışmaktan oldu.

Anne-Ders çalışmaktan mı? hiç insanın gözleri ders çalışmaktan böyle olur mu ?

(Osman öksürmeye ve titremeye başlar. Anne fark eder)

Anne-Oğlum iyi misin? Neyin var? Bak yine titriyorsun! Terlememede başladın. Gel otur hemen, al su iç.(Osman suyu içer)_hadi oğlum doğru doktora gidiyoruz!

Osman-Anne bak ben hasta değilim! Bana hasta muamelesi yapma! Hasta değilim ben!

Anne-Hasta değilim mi? Oğlum, görüyorum işte hastasın!

Osman-Sana hasta değilim diyorsam hasta değilim! Gelme üstüme! Hasta değilim!

Anne-Oğlum sana neler oluyor?

Osman-Yeter! Sabah uyanıyorum dır dır dır akşam geliyorum dır dır dır ! Yeter! Bu konu üstünde konuşma artık! Üstüme gelme! Seni dinlemek istemiyorum! (Osman çıkar. Anne arkasından bağırır)

Anne-Oğlum ağzımı bile açtırmıyorsun. Ne konuşması? Aman Allahım bu çocuğa neler oluyor böyle anlamıyorum ki? Allahım sen bana yardım et! Ah, pazara gidecektim, unuttum, gitmeden Osman a para bırakayım... (çantasını kurcalar parayı bulamaz) nerede bu para? Parayı buraya bırakmışım. Akılsız kadın! Herhalde dün alışveriş yaparken düşürdüm, hatırlamıyorum. Şimdi çocuğa parada

bırakamayacağım, neyse... Masayı toplamayanımda belki sonra yer. Osman!
Oğlum! Ben pazara gidiyorum.(anne çıkar ve Osman girer.)
Osman-Para! Para edecek bir şeyler bulmalıyım... Zaten evde satacak bir şey kalmadı! Allahım Neden beni zengin çocuğu olarak dünya ya getirmedin? Benim onlardan neyim eksik? Şimdi zengin çocuğu olsaydım altımda lüks arabalar cebimde dolarlar olacaktı! İstedğim zehride telefonla ayaklarıma sererdim! Benim onlardan neyim eksik ki? Onlar gibi yaşamak benim de hakkım değil mi? Bıktım usandım şu parasızlıktan! Para edecek bir şeyler bulmam lazım! Acaba salonda ki televizyonu mu satsam? Hayır, hayır olmaz! Annem bu zehir için hırsızlık yaptığımı duyarsa... Biterim ben! Ölürüm! Ama neden olmasın? Zaten bu şekilde de ölüyorum. Hem onlar beni dünya ya getirmedim mi? Ay sonunu bile getiremeyen memur bir ailenin neyine çocuk sahibi olmak! Bir yerden para bulmam lazım ya da bir şekilde zehir! (birden aklına Ahmet gelir) Ahmet ağabey... Evet! Ahmet ağabey. Of! Ona çok borcum var. Ne yapayım? Yalvarırım, gerekirse ayaklarına kapanırım. Yeter ki bana bu defa zehir versin. Hem beni bu zehre alıştıran o değil mi? Nasıl alıştırdıysa öyle verecek bu zehiri! Elimi çabuk tutmalıyım, Ahmet ağabeyi bulmalıyım yoksa öleceğim! (Osman çıkar)

3.SAHNE

(Varlıklı bir ev görüntüsü. Pinar salonda tek başına yere oturmuş, büzülmüş bir haldedir. Gözleri bir noktaya sabitlenmiş ve titriyordur, baba telefonla konuşarak sahneye girer.)

Baba-Alo? ... Evet benim... A tabi ki geleceğim, dernek başkanı olarak röportaj vereceğim. Basın ve medya geldi değil mi? Tamam .. Hemen geliyorum, görüşmek üzere, iyi günler.(Telefonu kapatır) Kızım ne yapıyorsun sen? Sakın derin düşünme yapıyorum deme, inanmam sana(bir süre sessizlik olur, Pinar cevap vermez) Kızım konuşsana, dilini mi yuttun?

Pinar-Çok kötüyüm baba...

Baba-Ha, anladım yine şu meşhur baş ağrısı değil mi? Bir türlü geçmek bilmedi ağrıların.

Pinar-Baba sana bir şey söylemeliyim...

Baba-Aslında ben sana bir şey söylemeliyim. Sokak çocuklarını koruma derneği başkanı seçildim. Bugün basın ve medya gelecek, derneğimizin için büyük gün olacak, benim içinde harika bir reklam.

Pinar-Bu daha önemli. Lütfen sadece on dakika.

Baba-Kızım sana ayıracak vaktim yok! Basın ve medya gelecek, dernek başkanı

oldum diyorum. Beni tebrik bile etmiyorsun. Eğer başın çok ağrıyorsa, ecza dolabında aspirin var al bir tane geçer ya da hastaneye git.

Pınar-Baba bu herhangi bir hastanenin yapacağı iş değil! Sadece 5 dakika...

Baba-Tatlım, bugün bana gelen telefonları, mesajları görüyorsun. Beni bekliyorlar zaten ben seni son zamanlarda anlamıyorum ki? Evde oturuyorsun, ellerine bakıp garip hareketler yapıyorsun, asosyal bir insan oldun! Oysaki cebinde para var, altında araba var, çık şöyle sahilde bir tur at, deniz havası sana iyi gelecektir ya da arkadaşlarını ara. Evde toplanın, sohbet edin veya alışverişe çıkın, dolabını yenile, insan içine karış bu sana iyi gelecektir.

Pınar-Baba! Ne arkadaşı? Ne alışverişi? Sadece beni dinleyeceksin, seninle konuşmaya ihtiyacım...

Baba-Ooo tatlım ben geç kaldım hemen gitmem gerekiyor. Biliyorsun basın ve medya beklemez !(giydiği kıyafeti Pınar a gösterir) Kızım bugün röportaj vereceğim, bu kıyafetleri giydim, yakışmış mı?

(Pınar ters ters bakar, cevap vermez.) Neyse, akşama konuşuruz, kendine iyi bak, hoş çakal...

(Baba çıkar, Pınar arkasından seslenir)

Pınar- Baba? Baba? Hep iş, hep iş yeter artık! Ne olur biraz bana zaman ayırsan, beni dinlesen. Daha fazla dayanamıyorum! (Ahmet aklına gelir ve telefona sarılır) Ahmet... Evet, Ahmet i arayacağım(Pınar, Ahmet in çalıştığı mekânı arar.)

Dış ses-Alo!

Pınar-merhaba, Ahmet orada mı?

Dış ses-Sen kimsin?

Pınar-Ne yapacaksın kim olduğumu? Ahmet orada mı? Değil mi? Onunla görüşmem gerekiyor.

Dış ses-Ben ne bileyim! Ahmet'in sekreteri miyim? Gelir bakarsın buradaysa görüşürsün.

Pınar-Tamam tamam! Of, dayanamıyorum Ahmet i bulmalıyım.

(Pınar hızla evden çıkar)

4.SAHNE

(disko ortamı, loş bir ışık, dans müziği eşliğinde Ahmet sahneye girer ve dans eder ardından Pınar girer)

Pınar-Ahmet! Bana bak! Ahmet!

Ahmet-Ooo güzelim hoş geldin. Gel, otur şöyle soluklan.

Pınar-Bırak şimdi! Benim zehre ihtiyacım var!

Ahmet-Paran var mı?

Pınar-Var tabii!

Ahmet-Yolla...

Pınar-Al hepsi burada...

(Ahmet elinde ki telefonu Pınar a verir.)

Ahmet-Tut bakayım şunu... mesajlara girme haaa ! (parayı sayar)

Pınar-Hadi Ahmet çabuk ol! Krizim tutmak üzere!

Ahmet-Tamam be! Patlama ne acelen var? ...yürü hadi..(Tutar kolundan Pınar ı çıkarlar.Osman sahneye gelir Ahmet'i arar.)

Osman-Ahmet ağabey? Ahmet ağabey? Neredesin?

Ahmet-Oooo faresi sen mi geldin?

Osman-Bende seni arıyordum Ahmet ağabey.

Ahmet-Ne o? Yine evden çatal, bıçak mı aşırдың?

Osman-Gırgırı bırak şimdi Ahmet ağabey benim zehre ihtiyacım var. Hemde hemen!

Ahmet-Kimin yok be koçum?

Osman-(şaşıır) Ahmet ağabey zehre ihtiyacım var diyorum anlamıyor musun?

Ahmet-Geçen gün borcunu ödeyeceğim demiştin? Ne oldu?

Osman-O mu? Onu ödeyeceğim. Hayata ödeyeceğim ağabey, söz veriyorum.

Ahmet-(sözünü keser) Bak koçum... Önceki borcunu ödemedem gramını koklatmam sana!

Osman-Ahmet ağabey bak elini, ayağını öpeyim. Sana olan borcumu en kısa zamanda ödeyeceğim ama şimdi çok ihtiyacım var yalvarırım!

Ahmet-Eeeeh ! Eski borcunu ödemedem sana gramını koklatmam!

Osman-Ahmet ağabey kulun kölen olayım! Bütün borcumu ödeyeceğim ama şimdi çok ihtiyacım var, krizim tutmak üzere!

Ahmet-Bak aslanım parayı getirirsin, malı götürürsün. Yani al getir, gel götür... Anladın?

Osman-Bak Ahmet ağabey bana zehir ver... İstersen banka soyayım istersen adam öldüreyim ama şimdi birazcık veremez misin? Hem sende çok vardır. Ne olur

Ahmet ağabey!

Ahmet-Eeeeh olmaz!

Osman-Vermiyorsun demek?

Ahmet-Ha şunu bileydin!

Osman-Gidiyorum o zaman? (gider gibi yapar)

Ahmet-Yürü git! Git bir eve bak belki satacak bir şeyler bulursun.

Osman-Peki! Gidiyorum ama eve değil. Polise senin pisliklerini, insanların hayatını

nasıl mahvettiğini anlatmaya gidiyorum!

Ahmet-Seni yüz­süz seni! Seni haramzade seni! Sana yaptığım iyilikleri ne çabuk unuttun?

Osman-Sen buna iyilik mi diyorsun? Hayatımı bir zehre kul köle ettin! Bütün ömrüm rezil oldu! Bu mu senin iyilik dediğin?

Ahmet-Sen değil miydin? Zengin bebelerine özeniyorum. Onlar gibi yaşam sürmek istiyorum diyen!

Osman-O günlere lanet olsun! Zaten hayatımı mahveden iki şey oldu... Merak ve özentisi! Tüm bunlara rağmen yinede sen suçlusun!

Ahmet-Ha bir de ben suçluyum öyle mi?

Osman-Evet! Bana doğruları söyleye bilirdin, bir büyüğüm olarak doğru yolu göstere bilirdin.

Ahmet-Ben senin baban mıyım? Ben itin kopuğun marko paşası değilim!

Osman-O zaman öyle demiyordun? Okuldaki zengin çocukları sana getiriyordum. Beni bunun için kullanırken öyle konuşmuyordun demi?

Ahmet-(güler) Zengin çocuklarını ayağıma getirene kadar sana eyvallah dedim. Bundan sonra avucunu yalarsın!

Osman-Ahmet ağabey çok zor durumdayım niye anlamıyorsun? Tamam, madem öyle sen öldür beni! evet evet sen öldür zaten ha öyle ölmüşüm ha böyle ne fark eder ki? Şu halime bak! Sana diyorum Ahmet ağabey bana bak! Yüzüme bak! öldür beni! Ahmet ağabey!

Ahmet-(Ahmet tokat atar) Bana bak bir daha paran olmadan buraya gelersen senin bacaklarını kırarım! Anladın mı? Yürü! (Ahmet Osman'ın kolundan tutar dışarı atar. Işıklar söner.)

5.SAHNE

(Müzik girer, sahnede Pınar belirir, loş bir ışık vardır hafifçe sallanır ve sandalyeye oturur. Ahmet girer Pınar'ı görür ve gülmeye başlar.)

Ahmet-İşte böyle... uyu sen daha uyu uyu ahahaha.....

Pınar-Hayır hayır demedimTamam ,dedim ! Beni dinlemedin! Suçlu sensin baba! (yüzünü ovuşturur, ışıklara doğru bakar annesini görür ve sayıklayarak ona doğru gider.) Anne? Anne sen misin? (şaşırır ve sevinir) Annem..Çok özledim seni ! iyi ki geldin.Anne tut ellerimden beni yalnız bırakma...anne ?(gülerek başını eğer tekrar annesine baktığı zaman göremez siyah bulutlar belirmiştir,annesini görmesini engeller.Pınar korkar) Bu ..? Bu siyah bulutlarda ne? Yaklaşmayın! Gidin buradan annemi göremiyorum. Gidin! Gidin dedim size! Rahat bırakın beni annemi

göremiyorum! Anne canım çok yanıyor... Anne! (geri geri kaçar sandalyenin arkasına gizlenir son bir hamleyle annesine ulaşmaya çalışır) Annem bana yardım et! (bulutlara doğru) Gidin dedim gidin! (tekrar anneye döner) Anne lütfen beni iyi değilim! Anne... Anne... Anne... (söylenerek ağlamaya başlar ve yere düşer. Ahmet girer. Pınar ı yerde yatarken ve sayıklarken görür gülmeye başlar.)

Ahmet-Haha! Sen böyle anne! Anne! Diye sayıkladıkça benim bankadaki param artıyor! haha! (Ahmet çıkar. Arkadaşı gelir, Pınar'ı aramaktadır.)

Arkadaş-Pınar neredesin? Pınar! (Pınar'ı yerde görür, yanına gider doğrulmasını sağlar, Pınar belli belirsiz sorar)

Pınar-sen misin?

Arkadaş-Evet benim, bak! Buradayım. Bakayım sana bir kere ?(Pınar'ın o durumunu fark eder) Pınar yine mi? Aferin sana! Bu kadar zayıf bir iraden olduğunu bilmiyordum doğrusu. Yazıklar olsun!

Pınar-Niye öyle diyorsun? Ben bu zehri alınca her şey toz pembe...

Arkadaş-Demek her şey toz pembe? O halde bütün dertli insanlar bu zehre alışsın, herkes bağımlı olsun? İstedğin bu mu Pınar?

Pınar-İnsanlara çok kızıyorum! Kimse kimseyi dinlemiyor! Herkes duyarsız, herkes ilgisiz! Özellikle Babam!

Arkadaş-Ne var büyütecek Pınar? Baban sana duyarsız diye zehre mi alışman gerekiyor? Çözüm mü bu?

Pınar-Tamam ne yapmalıyım? Sen söyle!

Arkadaş-Bak Pınar! Cahil değilsin. Kendin ile ilgili kararları kendin verebilirsin. Savaş mücadele et, iradeni zorla ve bu zehrin oyuncağı olma artık!

Pınar-Tamam bir daha kullanmayacağım. Lütfen bu durumu babama söyleme! Yaıvarırım.

Arkadaş-Bilemiyorum Pınar! Aklım karmakarışık, kendimi suçlu hissediyorum! Bu duruma bir son vermelisin!

Pınar-Söz veriyorum! Bir daha asla kullanmayacağım! Yemin ederim bir daha olmayacak! Söz veriyorum!

Arkadaş-Bu kaçınıcı söz verişin Pınar? Her seferinde aynı şeyi yapıyorsun! Bak sana yalvarıyorum, bu zehrin oyuncağı olma! Böyle iradesiz olamazsın.

Pınar-Tamam söz ama şimdi eve gitmek istiyorum. Bana yardım et

Arkadaş-Tamam, gel bakalım, kalk hadi. Dikkat et düşme.(Arkadaş Pınar'ı yavaşça kaldırır, koluna girer. Tam çıkarken Ahmet girer sahneye.)

Ahmet-Bunu saymıyorum yine beklerim. Unutmayın verilen mal geri alınmaz.

Şikâyetinizi bize memnuniyetinizi arkadaşlarınıza bildirin!

Arkadaş-Bu yaptıklarından utanmalısın! Yazıklar olsun!

Ahmet-Senide beklerim kardeş

Arkadaş-Dua et arkadaşımın yardıma ihtiyacı var (Pınar'ı birden bırakır, Ahmet'e doğru yürür) Yoksa sana dünya'nın kaç bucak olduğunu gösterirdim.(Ahmet elini kaldırır aynı anda arkadaşı kaldırır. Pınar seslenir, arkadaş birden Pınar'a döner ve koluna girer. Ters bakışlar eşliğinde sahneden çıkarlar.)

6.SAHNE

(Osman'ın evini görürüz. Anne Osman'ı aramış ve bulamamıştır. Salonda Osman diye sayıklar. Birden Osman gelir)

Anne-Hoş geldin Osman'im! Gecenin bu saatine kadar nerelerdeydin? Meraktan öldüm evladım!

Osman-Geldim işte! Bana para lazım. Bana para ver!

Anne-Para mı? Ne yapacaksın bu saatte parayı oğlum? İyi misin sen?

Osman-Bana para ver diyorum sana!

Anne-Tamam oğlum al! İstedığın para olsun.

Osman-Bu ne? Dalga mı geçiyorsun? Bu yetmez daha fazla ver!

Anne-Oğlum korkutuyorsun beni. Neyin var senin?

Osman-Gevezeliği bırak! Bana para ver! Ne laf anlamaz kadınsın!

Anne-Bütün param bu evladım! Hadi doktora gidiyoruz.

Osman-Benim doktora değil paraya ihtiyacım var! Anlamıyor musun?

(Osman annesinin kolunda ki bilezikleri görür ve almaya çalışır)

Osman-Çabuk şu bilezikleri bana ver!

Anne-Bilezikleri vermem! Bunları senin okul masrafların içi saklıyorum!

Osman-Ver şu bilezikleri dedim! (Anne ve Osman didişmeye başlar)

Anne-hayır vermem onları!

Osman-Demek vermiyorsun? (Osman annesinin koluna sarılır bilezikleri çıkarır.

Işıklar söner)

7.SAHNE

(Zengin evini görürüz. Pınar kitap okumaktadır. Odaklanamaz ve sayfaları hızlı hızlı çevirir.)

Pınar-Olmuyor...olmuyor işte ..olmuyor..olmuyor ! Başka bir şey düşün! İradeni zorla! (Kitabı okuyamaz ve fırlatır koltuğa, aklına arkadaşını aramak gelir cep telefonuna sarılır.) Ha, buldum en iyisi arkadaşımı aramak. Konuşuruz, işi yoksa bana gelir biraz sohbet ederiz. (arar arkadaşını açmaz) Neden açmıyorsun

telefonunu? Neden? Tamam, sakin ol! Geçen gün başına gelenleri hatırlamıyor musun? Sakin ol! (Gözü birden telefonun yanında duran bulmacaya takılır. Çözmek ister.) A, evet bulmaca çözerim biraz hem vakit geçer. Sodyumun simgesi? NA ..Tamam, süper. Sigarada ki zehir ? (Birden kasılır bulmacayı elinden düşürür.) Zehir...! (Alır gazeteyi yerden buruşturur fırlatır.) Hayır, Pınar olmaz! Aklına bile getirme! Söz verdin arkadaşına unuttun mu? Bu zehrin seni yönlendirmesine izin verme! (koltuğa oturur, yüzünü seyirciye döner ve yüzünde korkutucu bir ifadeyle...) Aman canım biraz daha alacağım. Hem bu kadar eziyet çekmeye ne gerek var? Bu son! Vallahi son! Bir kere daha sonra paydos! (korkar ve birden koltuktan kalkar.) Yapma Pınar kendini kandırıyorsun. İradene sahip olmalısın! Bu kadar zayıf ve zavallı değilsin.(Pınar tekrar kasılır ve kötü bir ifadeyle) Canım son kez! Kıyamet kopacak değil ya hem kim görecek? Paranda var. Git! Al ve kurtul bu işkenceden...(tekrar koltuğa oturur) Olmaz! Olmaz! (Telefon çalar ve Pınar telefona koşar)

Pınar- Alo..?

Baba-Kızım nasılsın?

Pınar-Baba? Pekiyi değilim baba. Eve gelebilir misin?

Baba-Gelemem çok megulüm. Sen hastaneye gitseydin?

Pınar-Baba ne hastanesi? Benim seninle konuşmaya ihtiyacım var.

Baba-A, kızım kapatmak zorundayım beni çağırıyorlar, akşam görüşürüz.

Pınar-Baba ?...Baba ? (telefonu sert bir şekilde kapatır ve babasına kızar) Tamam madem işlerin daha önemli! Madem bana vakit ayırmıyorsun! Bende bu işi kökten çözerim! Ahmet'i bulacağım.

(Pınar kötü olur ve hızlıca evden çıkar. Işıklar söner.)

8.SAHNE

(Sokakta iki tane çocuk yatmaktadır. Sahneye kameraman girer çocuklardan bir kaç kare alır hemen arkasından baba konuşarak sahneye girer ve kameraya doğru konuşur.)

Baba-Sorumsuz anne babaların, pervasızca davranışlarından dolayı çocuklarımız sokaklara itilmekte. Aslında anne ve babalar, çocuklarına daha fazla zaman ayırsa, onların sorunlarıyla gerçekten ilgilense belki de bunların hiç biri yaşanmaysak ama ben! Sokak çocuklarını koruma derneği başkanı olarak her zaman onların yanında olacağım, onlara bir baba bir ağabeyi şefkatiyle yaklaşacağım. Alttan geçen numaraları arayarak derneğimize ulaşabilirsiniz.
Gazeteci-Evet kestik!

Baba-Nasıldı?

Gazeteci-harika Yaşar Bey. Çok iyi gidiyoruz. İsterseniz çocuklarla bir kaç kare alalım derneğiniz için çok faydalı olur.(bir tane çocuğun yanına eğilir fakat ona dokunamaz, tiksiner bakarak.)

Baba-A,tabii. Derneğinizin tanıtımı ve benim için harika bir reklam olacak.

Gazeteci-Kesinlikle öyle. hazırsanız başlayalım, çocuğumuzun yanına geçelim...3...2...1 sizdeyiz.

Baba-Bu çocuğun yanına mı? A,tamam. Sokak çocuklarını koruma derneği başkanı olarak her zaman bu çocukların yanında olacağıma söz veriyorum çünkü ben hayatımı onlara adadım.

Gazeteci-Evet, kestik! Mükemmel gidiyoruz dernek sizin sayenizde harika yerlere gelecek ve bütün çocuklar kurtulacak.

Baba-Ah, teşekkür ederim.

Gazeteci-İsterseniz bu tarafta ki çoğumuzla devam edelim, yakın plan alalım sizde sohbet edin hem daha samimi olur? kapşonunuda açalım yüzünü görelim.3...2...1...kayıt ! (Baba kapşonu açar, çocuğu kendine doğru çeker yüzüne bakar ve pınar olduğunu anlar.)

Baba-Sokak çocukları....Pınar ? Kızım? Kızım Pınar?

Gazeteci-Kızınız mı?

Baba-Evet bu benim kızım! Pınar bu!

Gazeteci-habere bak! A beyefendi baksanıza! Kızınız zehir almış galiba!

Baba-Zehir mi? Ne zehir? Benim kızım zehir mehir kullanmaz. Zehirin Z sini bile bilmez.(gazeteci olayı kaçırmamak için kamerayı Pınar'a ve adama yaklaştırır ve baba sinirlenir) Kapat şu kamerayı! Bu benim özel hayatım... Lütfen yardım çağır! Polis'i ara jandarma'yı ara ya da ambulansı ara! Lütfen yardım et.

Gazeteci-Alo? Acil bir ambulans!

(gazeteci korkar hemen ambulansı arar. Sahneden çıkar. Baba ve Pınar yalnız kalır, konuşmaya başlarlar.)

Baba-Kızım gözlerini aç! Bana bak! Yanındayım.

Pınar-Baba... Bana yardım et.

Baba-Yardım edeceğim kızım bak ambulansı aradık, seni hastaneye götüreceğim, iyi olacaksın. Bu pis sokakta ne işin var? Anlamıyorum ki? Ellerinde buz gibi olmuş zaten.

Pınar-Baba neden siyah giydin? Yoksa ben ölecek miyim?

Baba-Allah korusun kızım! O nasıl söz? Sen daha genceciksın, önünde uzun bir hayat var. Hem bak benim giydiğim siyah değil ki? Pembe...

Pınar-Bu zehri aldığımında her yer tozpembe gözükecek demişlerdi ama şimdi her şey siyah! Sımsiyah

T.C.
MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI
Özel Eğitim Ve Rehberlik Hizmetleri Genel Müdürlüğü

Sayı : 27250534-821.06-E.816460

22.01.2016

Konu: "Pembe Aslında Siyahtır"
Tiyatro Oyunu

YENİLİK VE EĞİTİM TEKNOLOJİLERİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜNE

İlgi : 15/01/2016 tarihli ve 88013337-821.06-E.536483 sayılı yazımız.

Tiyatro Balans'ın, Türkiye geneli resmî/özel tüm ortaokul, lise ve dengi okul öğrencilerine yönelik, "Madde Bağımlılığı, Sentetik ve Uyuşturucu Maddelerle Mücadele" konulu "Pembe Aslında Siyahtır" adlı tiyatro oyununa ilişkin izin talebi Genel Müdürlüğümüze incelenmiş olup; içerik olarak özendirici, teşvik edici unsurlara rastlanmamıştır. İlgili oyunun yetkili mercilerden gerekli izinlerin alınması şartı ile eğitim öğretimi aksatmadan sahnelenmesi Genel Müdürlüğümüz tarafından uygun görülmüştür.

Bilgilerinize ve gereğini arz ederim.

Celil GÜNGÖR
Genel Müdür

EKLER:

- 1- Karar (1 Sayfa)